

του **Κώστα Τριχιά**

Κατά γενική ομολογία η φετινή Πρωτομαγιά -μ' όλες τις ιδιαιτερότητες της- ήταν ένα μήνυμα αποφασιστικού αγώνα και «αντίδοτο αυτοπεποίθησης» για την εργατική τάξη και τη νεολαία εν όψει της κλιμακούμενης αντεργατικής επίθεσης κυβέρνησης και κεφαλαίου. Χιλιάδες κόσμος διαδήλωσαν μαζικά στην Αθήνα αλλά και σε όλες τις μεγάλες πόλεις της Ελλάδας, αψηφώντας στην πράξη τόσο την απαγόρευση των συγκεντρώσεων όσο και την προκλητική μετάθεση της Πρωτομαγιάς από την κυβέρνηση. Ειδικά η συγκέντρωση που κάλεσαν ταξικά πρωτοβάθμια σωματεία στα Χαυτεία και η πορεία προς το Σύνταγμα, αποτέλεσε το μείζον -από πλευράς κινητοποίησης κόσμου και ευρύτητας παρέμβασης- γεγονός της Εργατικής Πρωτομαγιάς φέτος. **Για πάνω από τρεις ώρες χιλιάδες διαδηλωτές «χρωμάτισαν» το αποστειρωμένο κέντρο της Αθήνας με το διεθνιστικό αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο των εργατικών διεκδικήσεων.** Παράλληλα μια σειρά από πολύμορφες δράσεις μικρότερης κλίμακας, έγιναν σε μια σειρά από γειτονίες και πόλεις πανελλαδικά, αλλά και σε σημεία σύμβολα του ιστορικού φορτίου της Εργατικής Πρωτομαγιάς. Είναι χαρακτηριστικό πως ο εορτασμός της Πρωτομαγιάς στην Ελλάδα ήταν από τους λίγους που έγιναν παγκοσμίως με χαρακτηριστικά μαζικής κινητοποίησης και όχι απλώς συμβολικής διαμαρτυρίας, και αυτό είναι μια ένδειξη ότι αυτή η γωνιά του πλανήτη μπορεί να γίνει και πάλι σημείο αναφοράς για το νέο γύρο κοινωνικής και πολιτικής αντιπαράθεσης που ξεκινάει διεθνώς.

Φυσικά αυτή η **επιτυχημένη Πρωτομαγιά δεν προέκυψε από το πουθενά.** Δεν ήταν ένας «κεραυνός εν αιθρία», αλλά το αποτέλεσμα και η κλιμάκωση μιας πολιτικής λογικής που επεδίωξε από την πρώτη στιγμή να θέσει το ερώτημα της ανάγκης αντιπαράθεσης «εδώ και τώρα» με την πολιτική της υποβάθμισης της δημόσιας υγείας και της δραματικής επιδείνωσης της κατάστασης της εργατικής τάξης. **Η επιμονή σε μια λογική θα λογαριαστούμε «τώρα»,** γιατί πολύ απλά μπορεί να μην υπάρχει «μετά», καθώς ο καπιταλισμός έχει αποδείξει πως ότι κερδίζει σε κάθε περίοδο δεν το παραχωρεί εύκολα, συγκράτησε δυνάμεις, απέτρεψε την άνευ όρων συνθηκολόγηση, έθεσε τις βάσεις για να κρατηθεί ενεργό ένα κρίσιμο δυναμικό για την αντεπίθεση.

Δεν θα μιλάγαμε με τον ίδιο τρόπο για την φετινή Πρωτομαγιά αν δεν είχε προηγουμένως εκφραστεί ένας

υπαρκτός -έστω και μειοψηφικός- **πόλος αντιπαράθεσης με την προσπάθεια της ΝΔ να εξασφαλίσει αντιπολιτευτική σιωπή ή/και συναίνεση** στην πολιτική της, στο όνομα της απαιτούμενης «εθνικής ομοψυχίας» και της «πανανθρώπινης συστράτευσης» για τη «μάχη ζωής και θανάτου», που διευθύνει. Δεν θα ήμασταν στο ίδιο σημείο, αν δεν είχε προηγηθεί ένας αναγκαίος διάλογος και αντιπαράθεση και μέσα στους κόλπους του κινήματος για την αναγκαία στάση που πρέπει να κρατήσουμε, κάτι που το υπενθυμίζει και η ταλάντευση μέχρι και την τελευταία στιγμή μιας σειράς αριστερών δυνάμεων σχετικά με την ανάγκη ή όχι να δοθεί μαζική απάντηση στον δρόμο. Άλλωστε, **η συνείδηση διαμορφώνεται πάντα κατά την διάρκεια των γεγονότων** και μάλιστα όσο γρηγορότερα και ευκολότερα γίνονται αποδεκτές οι αντιδραστικές τομές, τόσο δυσκολότερα αίρονται και ανατρέπονται στη συνέχεια. Η συμβολή των ταξικών δυνάμεων στο εργατικό κίνημα και της μαχόμενης αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, ιδιαίτερα του ΝΑΡ, της νΚΑ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, στην προσπάθεια να σπάσει το σιωπητήριο που επέβαλλαν η κυβέρνηση και το αστικό μπλοκ, ήταν **ουσιαστική**.

Έτσι λοιπόν, **η φετινή 1η του Μάη πήρε την σκυτάλη από τις αρχικές «ημιπαράνομες» παρεμβάσεις στις γειτονιές και τα εργασιακά «κάτεργα»**, από την μεγάλη ανάσα της πανελλαδικής κινητοποίησης στις 07/04 έξω από τις πύλες των νοσοκομείων, από την μαζική κινητοποίηση έξω από το υπουργείο Εργασίας, από τις πορείες των εκπαιδευτικών και των ντελιβεράδων, από απεργίες (όπως π.χ. στην υπηρεσία ασύλου), και από μια σειρά αντίστοιχων μικρών ή μεγαλύτερων μαχών που έσπασαν το κλίμα φόβου και παράλυσης. **Αυτή η διαδρομή κατέληξε σε μια σημαντική συσπείρωση σωματείων και αγωνιστικών δυνάμεων**, όπως στη συγκέντρωση στα Χαυτεία, που καλούσαν πάνω από 20 πρωτοβάθμια σωματεία δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, φοιτητικοί σύλλογοι, οργανώσεις συνταξιούχων, συλλογικότητες χώρων δουλειάς και γειτονιών, πολιτικές οργανώσεις της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής Αριστεράς, κινήσεις του αναρχικού και αντιεξουσιαστικού χώρου κ.α. Τα «Χαυτεία», δηλαδή αυτή η συσπείρωση των 20 και πλέον σωματείων της φετινής πρωτομαγιάς **μπορεί και πρέπει να μονιμοποιηθεί, να αναπτυχθεί με συσπείρωση και άλλων και να αποτελέσει άμεσα ένα πόλο πρωτοβουλιών στο εργατικό - συνδικαλιστικό κίνημα** ενάντια στην αντεργατική επίθεση που ήδη ξεδιπλώνεται από την κυβέρνηση και το κεφάλαιο.

Πολύς λόγος έγινε για την κινητοποίηση από τις δυνάμεις του ΚΚΕ στο Σύνταγμα, η οποία ομολογουμένως συγκέντρωσε πάνω της τα φώτα της δημοσιότητας. Επρόκειτο για κίνηση με θετικά χαρακτηριστικά, στο βαθμό που υπερέβη τις αρχικές ταλαντεύσεις του ΚΚΕ για κάποιες μορφές μαζική παρέμβαση την 1η Μάη και διαφοροποιήθηκε από την απαγόρευση των συγκεντρώσεων, αν και περιορίστηκε στα όρια της εικόνας, των εντυπώσεων και εν τέλει των συμβολικών κινητοποιήσεων. Το βασικότερο θέμα όμως ήταν πως **το ΚΚΕ απευθύνθηκε αυστηρά και μόνο στον οργανωτικό του ιστό, κάνοντας μια κίνηση απόλυτα ελεγχόμενη**, χωρίς κανένα ευρύτερο άνοιγμα-κάλεσμα στον κόσμο του αγώνα, στα σωματεία, ακόμα και αυτά που εντάσσονται στο ΠΑΜΕ. Αυτό είναι κρίσιμο ζήτημα, καθώς πλέον μπαίνουμε σε μια φάση όπου πρέπει να περάσουμε από την φάση των συμβολικών κινητοποιήσεων στην φάση των πραγματικών μαχών, και αυτό φυσικά δεν μπορεί να γίνεται δια αντιπροσώπων. Εκεί άλλωστε κρίνεται ο ρόλος της πρωτοπορίας, όπως αναφέρει και ο Γκράμσι : «...η δυνατότητα του κόμματος να ηγείται της τάξης σχετίζεται όχι με το γεγονός ότι το κόμμα ανακηρύσσει τον εαυτό του σαν επαναστατικό όργανο, αλλά με το γεγονός ότι πραγματικά επιτυγχάνει σαν κομμάτι της τάξης να ωθεί τις μάζες προς την επιθυμητή κατεύθυνση.[...] Η ανάγκη για αυτή τη δράση με τις μάζες υπερτερεί οποιουδήποτε κομματικού “πατριωτισμού”». Οι πρωτοπορίες επομένως επαληθεύουν τον ρόλο τους στον βαθμό που η δράση τους κατατείνει στο να περνά η άσκηση της εργατικής πολιτικής στα χέρια των ίδιων των εργαζομένων, και αυτό είναι κάτι που κρίνεται καθημερινά και επανακατακτιέται στα συγκεκριμένα κάθε φορά δεδομένα, και εκεί είναι που θα κριθούν σήμερα όλες οι εν δυνάμει πρωτοπορίες.

Σε κάθε περίπτωση **η αποτύπωση στην πράξη και στον δρόμο ενός ρεύματος αγώνα, είναι μια πρώτη βάση και παρακαταθήκη για την επόμενη μέρα των σκληρών ταξικών αναμετρήσεων που ανοίγονται μπροστά μας**. Φυσικά αυτή η πλευρά δεν φτάνει από μόνη της, όπως μας έδειξε

ανάμεσα στα άλλα και η εμπειρία της προηγούμενης άμπωτης και πλημμυρίδας του κινήματος τόσο στην Ελλάδα όσο και διεθνώς. Πρώτα και κύρια χρειάζονται ισχυρά θεμέλια που θα εδράζονται στην ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, με νέες εφευρετικές και μαχητικές μορφές και ανατρεπτική αγωνιστική ενότητα όλων των μαχόμενων δυνάμεων, που θα ξεπερνάει στην πράξη τον αστικοποιημένο συνδικαλισμό, θα μπορεί να επιβάλλει και να περιφρουρεί αναγκαίες κατακτήσεις και θα ξαναφέρει την συνολική πρωτοβουλία των κινήσεων στην ίδια την εργατική τάξη. Αυτή η εκ βάθρων ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος μπορεί να γίνει πραγματικά πολιτικά επικίνδυνη, στον βαθμό που υιοθετεί – και αναπτύσσει – μια συνολική αντικαπιταλιστική πολιτική πρόταση, ικανή να συγκρούεται με τον πυρήνα της αστικής πολιτικής, αλλά και να ανοίγει μια άλλη προοπτική για την ανθρωπότητα πέρα από τους παραλογισμούς του σημερινού ολοκληρωτικού καπιταλισμού, για το Σικάγο του 21ου αιώνα.

Εν τέλει, καθοριστικός είναι **ο κρίκος της στρατηγικής ανασυγκρότησης της πρωτοπορίας σε όλα τα επίπεδα, που θα φέρει στο dna της**, θα αφομοιώνει και θα μετασχηματίζει όλες τις μέχρι τώρα ήττες και όλες τις μέχρι τώρα νίκες, μέσα από ένα πρίσμα αξιοποίησης της πρότερης εμπειρίας, αναγκαίας ρήξης με την «σκουριά του παρελθόντος» αλλά και με τις παθογένειες νέας κοπής που τελικά έρχονται από πολύ παλιά και δεν πάνε καθόλου μακριά.

Αν κάνουμε ένα zoom out πριν από την περίοδο της πανδημίας, τότε θα επανέλθουν οι μνήμες των τελευταίων μηνών του 2019, όπου οι εικόνες της Γαλλίας, της Χιλής και του Λιβάνου έκαναν τον κόσμο να μοιάζει με ένα γιγαντιαίο καζάνι που βράζει. Σήμερα φυσικά η πολιτική ατζέντα έχει αλλάξει, οι αιτίες όμως που γέννησαν αυτές τις εξεγέρσεις όχι απλά είναι παρούσες αλλά έχουν διογκωθεί. Όπως φυσικά έχει διογκωθεί η ανάγκη του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος να περιφρουρήσει τις κατακτήσεις του, και να συμπίεσει ακόμα περαιτέρω τους δυο βασικούς πυλώνες του πλούτου: την φύση και την εργατική τάξη. Το μόνο σίγουρο είναι ότι ανοίγει μπροστά μας μια νέα μεγάλη μάχη για το ποιος θα πληρώσει τα σπασμένα της κρίσης. Ας προσπαθήσουμε **να φανταστούμε αυτή την μάχη με επαναστατική γραμμή, εργατικά-λαϊκά όργανα άσκησης πολιτικής και συλλογική ηγεσία που να στοχεύει μέχρι τέλους**, και θα έχουμε συμπληρώσει τις πρώτες ψηφίδες της συναρπαστικής νέας εποχής που ανοίγεται μπροστά μας.